

[Steen Folke]

EF-budgettet, som ligger ud over det, som Ministerrådet var gået ind for.

Men sprang SV-regeringen i denne sag op som en løve, så faldt den til gengæld ned som et lam. På rådsmødet den 22. marts gik den danske regering ind for et såkaldt kompromis, formuleret af EF-Kommissionen. Ifølge dette kompromis accepterede Ministerrådet et budget for regionalfondens på 6,6 mia kr., altså 2,3 mia kr. mere end det oprindelige. Herved opnåede EF-Parlamentet ikke blot at få mere end $\frac{2}{3}$ af den ønskede merbevilling igennem, men samtidig var der tale om en magtdemonstration af stor psykologisk og politisk betydning.

Det er ikke nogen hemmelighed, at EF-Parlamentet ønsker større magt og indflydelse i EF efter det direkte valg. Der er ingen tvivl om, at dette vil være befordrende for den videre EF-integration. De nationale modsætninger, understøttet af vetoretten, spiller jo en betydelig rolle i Ministerrådet. I EF-Parlamentet er der som bekendt ingen vetoret, og EF-parlamentarikerne er så godt som alle integrationstilhængere. Derfor vil en styrkelse af EF-Parlamentet være med til at bane vej for en videre udvikling frem mod en politisk union.

I denne sammenhæng er resultatet af budgetstriden af stor betydning, og det er beklageligt, at den danske regering gik med til et totalt knæfald for EF-Parlamentet.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Også her skal jeg svare på udenrigsministerens vegne, og jeg kan understrege, at udenrigsministeren ved flere lejligheder har orienteret folketingets markedsudvalg om de vanskeligheder, der har været ved behandlingen af EFs budget for 1979.

Lad mig prøve, om jeg ganske kort kan skitsere det problem, der opstod, og som opstod, fordi der skete en procedurefejl ved Rådets behandling af budgetforslaget den 20. november 1978. På dette møde skulle Rådet tage stilling til et ændringsforslag fra Parlamentet, som bl.a. havde ønsket en kraftig forhøjelse af bevillingerne til regionalfondens. Parlamentet havde ved dette ændringsforslag overskredet den maksimale stigning, som man kalder det, og som gælder for de såkaldt ikke-obligatoriske udgifter. Ifølge reglerne skal ændringer fra Parlamentets side

ske med kvalificeret flertal. England og Italien ville imidlertid ikke medvirke til en afvisning af større bevillinger til regionalfondens på rådsmødet den 20. november.

Da man altså ikke i Rådet kunne tilbagevise forslaget, kom man i vanskeligheder med den maksimale stigningssats, som var blevet overskredet – en sådan overskridelse kræver nemlig også en vedtagelse med kvalificeret flertal – og Rådet var heller ikke i stand til at mønstre et sådant kvalificeret flertal. Der var altså en indre modstrid i Rådets beslutninger.

Parlamentet mente, at betingelserne for budgettets vedtagelse var til stede og gav udtryk herfor på sin samling i december, mens Rådet altså bestred denne opfattelse.

Den uafklarede situation bestod indtil rådsmødet den 22. marts, altså for nylig, og her blev der skabt sikkerhed for, at en sådan procedurefejl ikke kan gentages, idet 8 lande enedes om en erklæring, der klart fastlægger proceduren fremover.

På samme møde gav Rådet sin tilslutning til et forslag fra Kommissionen om at nedskære de bevillinger, som Parlamentet havde ment skulle gives til regionalfondens i 1979. Dette forslag til tillæggsbudget vil nu blive fremsendt fra Rådet til Parlamentet, og herefter skulle der være mulighed for at bringe striden ud af verden. Der vil altså ikke være tale om et knæfald for Parlamentet. Resultatet vil være et rimeligt kompromis i den helt konkrete sag.

Steen Folke (VS):

Det var en ret idyllisk beskrivelse af regeringens rutschetur i denne sag, statsministeren her gav. Sagen er jo, at nok især udenrigsministeren, men naturligvis på regeringens vegne, var meget kategorisk i sin afstandtagen fra Parlamentets handlemåde i december måned, og nu er man altså efter et par måneders forløb havnet i en situation, hvor der reelt er tale om et totalt knæfald for EF-Parlamentet. Jeg mener ikke, det er nok at henvise til de proceduremæssige besværligheder, som der var i Rådets egen behandling i november måned. De var allerede kendt, da regeringen udtalte sig i december måned. Der er ikke noget nyt i dem og i hele baggrunden for, at striden opstod.